

Carta del Prelat (juliol 2011)

La carta de juliol se centra en l'oració mental, diàleg amb Déu, "font d'aigua fresca amb la qual hem d'amarar la nostra feina, el nostre apostolat, les nostres activitats familiars i socials".

Estimats, que Jesús em guardi les filles i els fills!

Després de viatjar a Pamplona per a la revisió mèdica i també per veure els malalts, tinc el propòsit d'anar a Costa d'Ivori i parlar amb els vostres germans i germanes d'aquest estimadíssim país, per al qual tant hem pregat en els mesos anteriors. Continuem en aquesta mateixa línia ara, amb la finalitat que les ferides produïdes per la guerra es guareixin com més aviat millor, sense deixar ressentiments ni odís; que tots siguin generosos en el perdó, de manera que la reconciliació entre uns i altres cobri profunda realitat, per bé de les famílies, de la societat civil i de tota la nació. Encomanem aquestes intencions al Cor Sacratíssim i Misericordiós de Jesús, a qui honorem avui, 1 de juliol, en la litúrgia, i al Cor Dolcíssim de Maria, la festa del qual és demà. I preguem molt per tots els llocs on abunda el patiment.

Aquesta festa de Jesús ens convida a ficar-nos, amb una pregària confiada i filial, en el Cor d'aquest Déu que s'ha encarnat per amor nostre. Com va escriure el nostre Pare en una homilia, **«en això es concreta la veritable devoció al Cor de Jesús: en conèixer Déu i conèixer-nos nosaltres mateixos, i en mirar Jesús i acudir a Ell, que ens anima, ens ensenya, ens guia»**¹. També ara, des del Cel, ens impulsa a renovar el nostre desig de progressar en el tracte personal amb la Trinitat Santíssima. A propòsit d'això, he tornat a considerar alguns suggeriments del beat Joan Pau II en la seva carta apostòlica, amb la qual traçava les vies de l'Església per al nou mil·lenni. Després d'assenyalar, com a objectiu prioritari, el despertar l'afany de santedat en tot el poble de Déu, concretava: «Per a aquesta pedagogia de la santedat cal un cristianisme que es distingeixi sobretot en l'art de l'oració»².

El Senyor, a qui no deixem –no hem de deixar– d'agrair la seva bondat, es va servir també de l'exemple i dels ensenyaments del nostre fundador, perquè totes i tots, també els altres cristians, atribuïm la màxima importància al conreu d'una vida d'oració seriosa i constant. Nodrim aquest afany en la lectura assídua de la Paraula de Déu i mitjançant la participació de tot el nostre jo en la litúrgia –especialment en la Santa Missa diària–, fins a fer del tracte amb Déu carn de la nostra carn, ànima de la nostra ànima, vida de la nostra vida. Encara que portem molts anys esforçant-nos quotidianament en aquest afany, estem persuadits que tenim necessitat de recomençar jornada rere jornada. **«En efecte, assenyala Benet XVI, sabem bé que la pregària no s'ha de donar per descomptada: cal aprendre a pregar, gairebé adquirint sempre de nou aquest art, fins i tot aquells que van molt avançats en la vida espiritual senten sempre la necessitat d'entrar en l'escola de Jesús per aprendre a pregar amb autenticitat»**³.

Don Álvaro recordava sovint el propòsit formulat per sant Josepmaria quan va fer 70 anys: ser ànima d'oració. D'ençà que el Senyor va començar a manifestar-se en la seva vida, en plena adolescència, el nostre Pare va entrar per camins de pregària i va ser sempre fidel a aquest conversar diàriament i filial amb Déu. El fet que, tants lustres després, manifestés aquest desig, a part de revelar la seva profunda humilitat, suposa una confirmació d'allò que afirma Benet XVI fundat en l'experiència dels sants.

¹ Sant Josepmaria, És Crist que passa, n. 164.

² Beat Joan Pau II, Carta apost. *Novo Millennio Ineunte*, 6-I-2001, n. 32.

³ Benet XVI, Discurs en l'audiència general, 4-V-2011.

Moltes vegades ens hem aturat a considerar les escenes de l'Evangelí que ens presenten Jesús en diàleg amb el seu Pare Déu. Als Apòstols els va meravellar aquesta actitud del Mestre, i una vegada li van demanar: *Domine, doce nos orare*⁴; Senyor, ensenya'ns a pregar. Jesucrist els va donar la pauta, les línies-guia per les quals discorre la pregària cristiana: *Pare nostre del cel, santifica el teu nom, vingui el teu Regne, que es faci la teva voluntat aquí a la terra com es fa en el cel*⁵.

Cal recórrer aquest camí de moltes maneres, perquè la relació de cada ànima amb Déu serà sempre molt personal: el Senyor té cura de cada un com d'una joia de valor inapreciable; una commovedora realitat, ja que cada ànima ha estat rescatada al preu de la sang de Crist⁶. No oblidem que, com a conseqüència del seguiment de les seves filles i dels seus fills, dins d'aquesta gran autopista –l'oració cristiana— que mena al nostre Pare celestial, per Jesucrist, a impulsos de l'Esperit Sant⁷, el Senyor ens ha dit: *vigilate et orate*⁸, estigüeu en vela i pregueu. Tots hem de freqüentar –com diu Benet XVI— l'«escola de Jesús». I del nostre estimadíssim Pare hem après a tractar Déu amb pietat de nens i doctrina de teòlegs, amb fam d'adreçar-nos a Jesucrist com al nostre Germà gran i a la Mare de Déu com a Mare nostra; a sant Josep com a pare d'aquesta família sobrenatural que és l'Església, als àngels com a companys i custodis en el camí cap a la vida eterna.

Renovem quotidianament l'afany de tractar personalment Déu. Em refereixo ara als temps diaris dedicats a la meditació, que constitueixen –juntament amb el recurs als sagraments de la Penitència i l'Eucaristia— la deu, la font d'aigua fresca amb la qual hem de amaran la nostra feina, el nostre apostolat, les nostres activitats familiars i socials; en definitiva, tota la nostra existència; també les hores dedicades al son i al descans. Us asseguro que no és tasca difícil, tampoc en temps d'aridesa espiritual o de cansament físic o psíquic, si ens deixem guiar per les llums de l'Esperit Sant i els consells de la direcció espiritual.

«Hem de ser ànimes contemplatives –deia sant Josepmaria el 1973—, i per això no podem deixar la meditació. Sense oració, sense meditació, sense vida interior no faríem més que el mal (...). Ara sembla que tenim més obligació de ser veritablement ànimes d'oració, oferint al Senyor amb generositat tot allò que ens ocupa i no abandonant mai la nostra conversa amb Ell, passi el que passi. Si us comporteu d'aquesta manera, viureu pendents de Déu durant tot el dia, i us esforçareu seriosament per fer molt bé aquestes dues mitges hores diàries de meditació»⁹.

El nostre Pare no ens demana que fem molt bé l'oració, sinó que ens esforcem cada dia per començar, seguir i acabar bé l'oració. És una meta que és al nostre abast, amb aquest recomençar cada matí, deixant de banda els fracassos passats, grans o petits. La resta –pràcticament tot— brolla com a fruit de l'acció del Paràclit en les nostres ànimes, doncs *l'Esperit ve a ajudar la nostra feblesa: nosaltres no sabem com hem de pregar, però el mateix Esperit intercedeix per nosaltres amb gemecs que no es poden expressar*¹⁰.

Busquem, doncs, en primer lloc, la puntualitat en aquestes cites amb Déu, que fiten el nostre caminar diari. Sembla un detall casolà, però us confirmo –seguint els ensenyaments de sant Josepmaria— que té molta importància. **«No deixeu mai la pregària mental. Per ser contemplatius, quin és el millor camí?: La pregària. Quan una ànima comença a pensar**

⁴ Lc 11, 1.

⁵ Mt 6, 9-10.

⁶ Cf 1Pe 1, 18-19.

⁷ Cf Congregació per la Doctrina de la Fe, Carta sobre alguns aspectes de la meditació cristiana, 15-X-1989, n. 29.

⁸ Mt 26, 41.

⁹ Notes d'una reunió familiar, setembre de 1973.

¹⁰ Rm 8, 26.

que no sap fer oració, que allò que ens ensenya el Pare és molt difícil, que el Senyor no li diu res, que no el sent, i se li ocorre: doncs per estar així, ho deixo tot, i em quedo amb les oracions vocals, té una mala temptació».

«No, fills meus! Cal perseverar en la meditació. Aquestes queixes digues-les al Senyor en les teves estones de pregària, i, si cal, repeteix-li durant mitja hora la mateixa jaculatòria: Jesús, t'estimo, Jesús, ensenyeu-me a estimar, Jesús, ensenyeu-me a estimar els altres per Vós... Persevera així, un dia i un altre, un mes, un any, un altre any, i per fi el Senyor et dirà: ximple, si era amb tu, al teu costat, des del principi!»¹¹.

Podran presentar-se dificultats, excuses, raonaments enganyosos per retardar o retallar les mitges hores de la meditació. Per això convé que donem importància a la puntualitat en èpoques de treball més intens, o en moments en què s'experimenta cansament o desànim. Com recorda el Papa, «*l'oració no està vinculada a un context particular, sinó que es troba inscrita en el cor de tota persona*»¹². Sempre és possible parlar amb el diví Hoste de l'ànima; cal trobar-lo en qualsevol lloc i en qualsevol situació, encara que –si és possible—acudim al Sagrari, on Jesús està real i substancialment present, amb el seu cos, la sang, l'ànima i la seva divinitat. En qualsevol cas, sempre hem de posar l'esforç de recollir-nos, allunyant tant com sigui possible les distraccions que potser ens assaltin. «**Ens recollim dins de nosaltres mateixos** –afirmava sant Josepmaria en una de les catequesis—, **i adorem Déu, que es digna posseir-nos, i comencem a parlar amb Ell, amb naturalitat, com es parla amb un germà, amb un amic, amb un pare, amb una mare, amb un veí a qui s'estima. Com es parla amb l'amor. Parleu amb confiança i veureu que bé us va. Tindreu vida interior**»¹³.

Insisteixo: a vegades no sabrem què manifestar-li, com conversar amb Ell, ens mancaran les paraules, però no oblidem llavors que fer oració «*és una actitud interior, abans que una sèrie de pràctiques i fórmules, una manera d'estar davant Déu abans que realitzar actes de culte o pronunciar paraules*»¹⁴. Una altra raó per anar amb fidelitat a la pràctica de l'oració mental en situacions d'estrès o d'aridesa interior, i evidentment en aquests casos, la cura d'aquest recurs es demostra especialment necessària. De vegades, la xerrada filial amb el Senyor no quallarà ni tan sols en paraules interiors, però el fet d'acompanyar-lo durant els minuts previstos, sense pretendre consols sensibles, constitueix una demostració claríssima d'amor a Déu, d'identificació amb la seva Voluntat santíssima, d'oblit de si. «*En aquest mirar l'Altre, en aquest adreçar-se "més enllà" rau l'essència de l'oració, com a experiència d'una realitat que supera el sensible i el contingent*»¹⁵.

Res més consolador que la certesa que, si nosaltres podem estimar i tractar Déu, prové de que *Ell ens ha estimat primer*¹⁶. Ho afirma el Catecisme de l'Església Catòlica quan ensenya que «*aquest pas d'amor del Déu fidel és sempre el primer en la pregària, i el pas de l'home és sempre una resposta*»¹⁷. Per això, el propòsit de esmerçar-nos en les estones de meditació, quotidianament renovat, obliga Déu –per expressar-ho d'alguna manera— a concedir-nos la seva gràcia amb més abundància. Penses, a més, amb freqüència, que l'única arma de l'Opus Dei és i serà sempre la pregària? Com defenses amb aquesta arma el servei de l'Obra a l'Església? Certament, tant estimarem i mantindrem l'esperit que del nostre Pare hem rebut, com més ànimes d'oració siguem.

¹¹ Sant Josepmaria, Notes d'una reunió familiar, setembre de 1973.

¹² Benet XVI, Discurs en l'audiència general, 11-V-2011.

¹³ Sant Josepmaria, Notes d'una reunió familiar, 1972.

¹⁴ Benet XVI, Discurs en l'audiència general, 11-V-2011.

¹⁵ *Ibíd.* Cf Congregació per la Doctrina de la Fe, *Carta sobre alguns aspectes de la meditació cristiana*, 15-X-1989, n. 30.

¹⁶ 1Jn 4, 19.

¹⁷ *Catecisme de l'Església catòlica*, n. 2567.

Els ensenyaments del nostre Pare sobre la pregària contenen una enorme riquesa i són de gran utilitat. Qui de nosaltres no s'ha sentit retratat mai en aquelles frases d'una de les seves homilies? **«Al llarg d'aquests anys hi ha hagut alguns compungits de dolor que se m'han atansat, i m'han dit: Pare, no sé què em passa, em trobo cansat i fred; la meva pietat, abans tan segura i planera, em sembla una comèdia... Doncs als qui travessen aquesta situació, i a tots vosaltres, jo responc: una comèdia? Gran cosa és! El Senyor juga amb nosaltres com un pare amb els fills».**

«Es pot llegir a l'Escriptura: *ludens in orbe terrarum (Pr 8, 31)*, que Ell juga en tota l'extensió de la terra. Però Déu no ens abandona, perquè immediatament afegeix: *deliciae meae esse cum filiis hominum (Ibid.)*, són les meves delícies estar amb els fills dels homes. El Senyor juga amb nosaltres! I quan se'ns acudeixi que estem interpretant una comèdia, perquè ens sentim freds, apàtics; quan se'ns faci dur el compliment del deure i ens costi d'atènyer els fins espirituals que ens haurem proposat, serà que haurà tocat l'hora de pensar que Déu juga amb nosaltres, i que espera que sapiguem representar la nostra comèdia amb gallardia»¹⁸.

No vull acabar aquestes línies sense esmentar algunes dates més significatives d'aquest mes. Viurem amb més presència de don Álvaro el dia 7, data de la seva petició d'admissió a l'Obra. El 16, festivitat de la Mare de Déu del Carme, requereix lògicament que hi hagi un record especial per a la germana del nostre Pare, tia Carmen, que tant va contribuir a confirmar l'aire de família dels centres de l'Opus Dei. En aquesta data, a més, encomanem de manera particular les beneïdes ànimes del purgatori, confiades a la intercessió de la nostra Mare del Cel.

Com us demano insistentment, mantinguem-nos units en la pregària; demanem uns per altres, per les tasques apostòliques arreu del món, per les intencions del Sant Pare. Davant del Sagrari, en les nostres estones de meditació, podem presentar al Senyor els afanys que omplen la nostra ànima, servint-nos de la intercessió de la Mare de Déu i sant Josep, dels Àngels de la guarda i de sant Josepmaria, el nostre estimadíssim Pare.

Em fa alegria escriure que dissabte 18 del mes passat, vaig viatjar a l'illa de Sardenya, a Cagliari, on vaig pregar davant la patrona, la Mare de Déu de Bonaria. Em consta que sant Josepmaria va resar per aquesta terra iestic segur que molta gent sarda respondrà amb generositat a les crides del Senyor, precisament per aquesta petició del nostre Pare: ajudem-los, perquè també des d'allà ens ajuden a mans plenes.

Amb tot afecte, us beneeix

vostre Pare

+ Xavier

Pamplona, 1 de juliol de 2011.

¹⁸ Sant Josepmaria, *Amics de Déu*, n. 152.